

(Kort bemærkning).

Jørn Pedersen (S):

Jeg kan allerede nu afsløre for Dansk Folkeparti og andre, at Socialdemokratiet ikke kan støtte forslaget til vedtagelse fra Dansk Folkeparti. Og det hænger sammen med den argumentation, jeg har brugt tidligere i dag, at selv om der kan være sympati for dele af forslaget, er det meget svært at få øje på, hvad det egentlig koster osv., og vi vil ikke på nuværende tidspunkt være bundet af en bestemt prioritering, hvor det netop er de punkter. Jeg synes, vi har snakket om mange andre punkter her i dag, der kan være mindst lige så væsentlige, så derfor stemmer vi imod vedtagelsen, når det kommer dertil.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Jamen det er fint, at fru Inge Refshauge siger: Jamen de skal jo i arbejde. Sagen er jo, at der er mange på bistandshjælp, der er skubbet så langt ud, at de ikke kan komme i arbejde. Der er ingen, der vil ansætte dem. Uanset om de gerne vil, er der ingen, der vil ansætte dem.

De mennesker er totalt fastlåst. Det, Dansk Folkeparti ikke forstår, er, at de er totalt fastlåst og sat på en forsørgelse, som gør, at de intet har til rådighed til det, der bare gør livet lidt mere spændende end at spise billig mad og bo dårligt.

Det er det, der er problemet for de mennesker, og det er derfor, det er så vigtigt, at vi åbner lidt op og siger: Jamen selvfølgelig skal der være en mulighed for f.eks. at gå med aviser om morgenen eller at have et andet job, man kan få fat i, som ikke giver en dagløn, men som giver et lille supplement, og det supplement kan man få lov at beholde, uden at kommunen straks inddrager hele beløbet.

Men tak til Dansk Folkeparti, fordi man er så stålsat på, at bistandsmodtagere, der ikke har mulighed for at arbejde, heller ikke skal have mulighed for at få bare en krone mere, end det kommunen nådigt giver.

Annie Lunde Hansen (CD):

Da CD's ordfører ikke kan være til stede, er det blevet mig, der skal komme med nogle betragtninger på mit partis vegne.

Først vil jeg takke Enhedslisten for denne forespørgsel, for emnet er vedkommende og ligges også CD stærkt på sinde. Den sociale trykthed er jo selve kernen i danskernes forståelse af velfærdssamfundet. Samfundet ændrer

sig imidlertid med ekspresfart i disse år, og det må naturligvis også afspejle sig i vores velfærdsmodel både på godt og på ondt.

Jeg vil understrege, at CD ønsker at holde fast i velfærdspolitikken som en værdig ramme om vores tilværelse og handlemuligheder. Men også vi må da indrømme, at der ikke er råd til alt det, som vi kunne ønske os.

Det betyder prioritering, og den er i vid udstrækning overladt til kommunernes selvstyre – med større eller mindre succes, vil jeg gerne sige. For det er alt for tit, man støder på begrebet kassetænkning eller får begrundet mistanke om, at budgetstyring dominerer så meget, at borgernes retssikkerhed er ved at blive undermineret.

Det er i hvert fald den konsekvens, man kunne drage af den tendens, der breder sig med, at domstolene underkender både de kommunale skøn og ankesystemerne. I CD tror vi, at det her er forhold, som man bliver nødsaget til at beskæftige sig med fremover, når der skal diskuteres social trykthed.

Ved den forespørgsel, som CD rejste i januar i år om brugerbetaling og solidarisk skattefinansiering, blev det fastslået i en vedtagelse, at den solidariske skattebetaling skal forblive den bærende finansiering af samfundets velfærdsydelser. Det er utrolig vigtigt at holde fast i det, for befolkningens opbakning til velfærdssamfundet er der ingen tvivl om.

Alligevel kan enhver samtidig se, hvordan individualismen har fundet indpas som livsstil, og vi kan konstatere, at samfundet i stigende grad udstøder de utilpassede og de syge. Det er faktisk sket i takt med, at brugerbetalingen er steget væsentligt som finansieringskilde.

Inden årets udgang skal regeringen komme med en rapport om de sociale og fordelingsmæssige konsekvenser af henholdsvis skattefinansiering og brugerbetaling. Formålet er at få indkredset nogle principper for, hvordan brugerbetaling kan anvendes fremover, og dermed få en gennearbejdet baggrund for at kunne tage politisk stilling. Det er en væsentlig mangel i dag.

CD ser gerne, at vi får styr på disse ting, så der bliver klarhed og gennemskuelighed i finansieringen, og vi får de nødvendige redskaber til at afgrænse, hvad der er velfærdssamfundets egentlige kerneydelser, som det offentlige først og fremmest skal tage sig af over skatterne. Det vil give en helt anderledes bevidst-